

SN. HAYRETTİN KARAMAN'IN KARARTMALARI...

EL İNSAF!..

□□□□□□□□

Bir insanın siyasi kanaat ve tercihlerinin olması ve beğendiği parti ve hükümetlere tarafgirlik yapması tabiidir, hatta gereklidir. Bu en fazla da ilim ehli için, topluma örnek teşkil etmesi bakımından önemlidir. Tabi bu siyasi tercih ve tarafgirlik, kişilerin arzu ve amaçları ve hayata bakış açılarıyla ilgili olduğundan elbette değişiklik gösterir. Bu nedenlerle, Sn. Hayrettin Karaman'ın AKP'yi beğenmesi ve Sn. Erdoğan'ı takdir etmesi de kendi tensibidir. Elbette bu iktidarın ülkeye ve millete dini ve dünyevi pek çok hizmetleri ve iyilikleri de geçmiştir; hayırlı ve yararlı girişimleri de sayılabilir. Ancak Sn. Karaman'ın: *“Canım, bundan fazla daha ne beklenir ki... Bu iktidar mevcut şartlar ve imkânlar dahilinde daha ne yapabilir ki...”* anlamındaki serzenişleri, hatta *daha fazla beklentileri olan dindar kesimleri, dolaylı biçimde haksızlık ve nankörlükle suçlayan* ifadeleri, ne iz'an ve insafla, hatta ne de imanla bağdaşır bir tavır değildir. Çünkü Erdoğan iktidarının, kolaylıkla yapabileceği halde umursamadıkları, asla yapmaması gerektiği halde uyguladıkları öyle talihsiz icraatları ve tahribatları vardır ki, ne şahsi ne de siyasi yönden bunları mazur ve mecbur addedecek “İkrah-ı Mülci” cinsinden hiçbir geçerli gerekçeleri gösterilemeyecektir. Hatta bu durum, taraftar yazarlar ve parti kurmaylarınca bile, sık sık dile getirilirken, Sn. Karaman'ın yazdıkları bize *“Eyvahlar olsun!”* dedirtmiştir.

Hayrettin Karaman, 25.10.2019 tarihli Yeni Şafak gazetesinde *“Beklentilerde ölçülü olmak”* başlıklı bir yazı yayınlamıştı.

“Biz Hz. Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali (Allah onlardan razı olsun), Selçuklu, Osmanlı...

devirlerinde değiliz... Ülkemizin üzerinden dev bir silindir geçmiş, her şeyi çağdaşlaştırma adıyla Batılılaştırma manasında dümdüz etmiş. Kendi düzenimize, kültür ve medeniyetimize dönüşü zorlaştırmak üzere uluslararası antlaşmalara imza atılmış, bağlayıcı ve bir kısmı değiştirilemez kanunlar vazedilmiş, insanımız değişmiş...” diyerek AKP iktidarının tahribatlarına, duyarsızlık ve tutarsızlıklarına mazeret, hatta meşruiyet üretmeye kalkışmıştı.

“... bizi daha iyiye götürmek için siyasete giren ve iktidara gelen insanımızın (Sn. R.T. Erdoğan'ın), işte bu tasvir etmeye çalıştığım kesimlerin tamamından oy almaya ihtiyacı vardır. İlk adımda Hz. Ömer devrini isteyenler (diyelim ki, kendileri o devir Müslümanları gibidirler) eğer oy veriyorlarsa; onların oyları, Erdoğan ve benzerlerini (benzeri varsa) iktidara getirmeye de iktidarda tutmaya da yetmiyor.” diyerek tamamen haksız ve dayanaksız bir iddiayla gerçekleri çarpıtıyordu. Oysa halkımız tam 18 senedir Erdoğan'a oy veriyor ve iktidarda tutuyordu.

“... ama bunların (şikâyet konularının) kısa zamanda belli bir kesimin istek ve anlayışına göre kökten değişmesi ise muhaldir.” diyerek 18 yıllık tek başına iktidar fırsatını, olumlu ve onurlu değişimler için hâlâ yetersiz görüyordu. Öyle ise kendileri buyursun; haklı olarak, halkımızın beklediği dönüşüm ve düzelmeler için kaç asır geçmesi gerekiyordu?

“Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer devrinde değiliz!” ifadeleriyle de AKP iktidarını ve uyguladığı İslam dışı, akla ve ahlâka aykırı politikalarını, bazı mecburiyet ve mahkûmiyetler doğrultusunda “doğal ve normal”miş gibi sunmaya çalışması da, hem tarihi gerçeklere hem tabii gereksinimlere aykırı bulunuyordu. Çünkü Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer döneminde de, bugünkü Avrupa ve Amerika'nın yerinde BİZANS İmparatorluğu, Rusya'nın ve komünist dünyanın yerinde ise İRAN Kısralığı; devrin süper güçleri konumunda, Arabistan Yarımadası'nda aşiret kültüründen henüz devlete yeni ulaşmış bir İslam Yönetiminin karşısına dikiliyordu. Bizzat Hz. Ömer'in buyurdukları gibi: **“Biz imanımız ve kulluk görevlerimiz gereği zahiri hazırlıklarımız dışında, kâfir ve zalim düşmanlarımıza karşı, hiçbir zaman asker sayısı fazlalığımız ve silah-malzeme üstünlüğümüzle zafer kazanmadık!”** gerçeği niye unutuluyordu?

“Samimi olarak dinini yaşamak için beklentileri ve talepleri olan kesime, daha sözün başında insafli ve ölçülü olmaları gerektiğini hatırlatmaya ihtiyaç duyuyorum.” diyen Sn. Hayrettin Karaman, şimdi asıl sizin daha insafli ve dini duyarlılıklarımıza sahip ve saygılı olmanızı bekleme hakkımız doğuyordu.

“Peki devletten ve iktidardan ne beklenebilir? Herkese ve her kesime yolunda yürüyebilmeleri için gerekli hak ve hürriyeti vermesi beklenebilir. Devlet bunu yaparsa, gerisi her bir kesimin sivil toplum parçaları olarak yapacakları faaliyetlere, gayretlere, fedakârlıklara kalır. Kim daha çok, düzenli, planlı, programlı, hakikat bilgisine dayalı, ayakları yere basan faaliyet gösterirse, gelecekte üstün söz sahibi de o olur.” yorum ve yaklaşımları da tam bir safsata ve saptırmacaydı. Şimdi soralım; AKP güdümündeki Devlet, eğer bu tür hak ve hürriyetleri topluma vermiyorsa, Sn. Karaman, Erdoğan iktidarını suçlayıp uyaracağına, niye hâlâ dindar halkımıza sataşıyordu? Yok, eğer bu imkân ve fırsatlar gerçekten ve yeterince sağlanıyorsa, niye toplumda ciddi ve ümit verici bir düzelme yerine, tam aksine tehlikeli bir çürüme ve çözülme yaşanıyordu?

Oysa ülkemizde; inancımıza, ahlâkımıza, aklımıza ve vicdanımıza uygun Adil bir Düzen kurulmadan ve en azından bu amaçla yola çıkan bir oluşuma katılmadan, İslam'ı bütün kurum ve kurallarıyla yaşama şansı asla bulunmayacaktır. Tam aksine, Bâtıl sistem ve partiler içerisinde, insanlar giderek yamuklaşıp yozlaşacak ve o toplum hayatında İslam sadece bir aksesuara dönüşmüş olacaktır.

Bir toplumun çoğunluğunu oluşturan halkın DİNİ ile DÜZENİ çatışırsa, orada huzur kalmayacaktır. Örneğin:

DİN faizi haram sayıyor, DÜZEN serbest bırakıyor, hatta resmi ihale ve kredilerde faizli banka aracılığını mecbur tutuyorsa...

DİN zinayı büyük günah sayıyor, DÜZEN ise mubah görüyor ve önünü açıyorsa...

DİN kumarı şeytan işi sayıp yasaklıyor, ama DÜZEN Loto, Toto, Piyango, Kazı Kazan, yan yat kazan... Yüz çeşit kumarı şans kapısı diye teşvik ediyorsa... Ve bu konularda AKP ve Erdoğan iktidarları, ***“bu tür haramları ve yanlışlıkları düzeltmek ve ülkedeki her sınıftan herkesin hakkını gözetmek”*** üzere 18 yıldır tek başına iktidar olmalarına rağmen hiçbir hayırlı ve yararlı adım atmadığı halde; ***“zinayı suç olmaktan çıkarmak, İstanbul Sözleşmesiyle eşcinselliği meşrulaştırmak, kumarın her türüsünü yaygınlaştırmak”*** gibi; hem hukuka hem akla ve ahlâka, hem de İslam'a aykırı kararlar alıyor, kanunlar çıkarıyorsa...

1- Bu durumda insanlar, ya Dinine bağlı kalacak, ama Düzenle zıtlaşacak ve devlet imkânlarından mahrum bırakılacaktır.

2- Veya düzenin, inancına aykırı fırsatlarına kapılacak ve böylece vicdani ve imani ayarları bozulacaktır.

3- Ya da; insanlar hem Dinini hem Düzeni idare etmeye kalkışacak ve sonunda münafıklık artacak ve genel ahlâk laçkalaşacaktır.

Evet, Din ile Düzenin zıtlaşması, toplumu yozlaştıracaktır!

Çünkü bir toplumun; Diniyle Düzeni, ahlâki prensipleriyle siyasi projeleri, camide dinledikleri mektepte öğrendikleri eğer birbirini tutmuyor, zıtlaşıp farklılaşıyorsa; bu durumda ya Düzene uyup Dinlerini yozlaştıracaklar veya Dinlerine uyup Düzenle çatışacaklar, her iki halde de huzursuz olacaklardır. Tekrar vurgulayalım ki; bu durumda insanlar, a) Ya dinlerinin bir takım emir ve hükümlerini bırakacaklar, b) Ya düzene başkaldırıp isyancı konumunda olacaklar, c) Veya genellikle hem Dinlerini hem de Düzenlerini idare edip yani *“hem Dindar hem Düzenbaz”* geçinip münafıklaşacak; sonunda *fikren Müslüman, fiilen Hristiyan gibi* yaşama ya mecbur kalacaklardır.

AKP'li bazı yetkili ve yöneticiler, sanki Sapkınlar Tarikatı üyesi gibi davranırken, Sn. Hayrettin Karaman'dan niye bir uyarı gelmiyordu?

Bunların Düzce Milletvekili Fevai Aslan, *“Başbakan Erdoğan Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde taşıyan bir liderdir!”* şeklinde hezeyanlar savurmuş, Hayrettin Karaman gibi yandaş İlahiyat Hocalarından tıs çıkmamıştı.

Bursa Milletvekili Hüseyin Şahin, “Erdoğan’a dokunmak bile ibadettir!” şeklinde zırvalamış, müritleri mest olmuşlardı.

İstanbul Milletvekili Oktay Saral, “Erdoğan için her gün iki rekât şükür namazı kılmalıyız!” diye zıvanadan çıkmış, ama doğal karşılanmıştı.

AKP Aydın İl Başkanı İsmail Hakkı Eser: “Erdoğan ikinci peygamberdir!” diye sapıtmış, bunlar alkışlamıştı.

Televizyona çıkan bir yandaş ve yangın kadın, “Ben onun kışının kılıyım!” diyecek kadar yavaşlaşmış, ama hürmet ve rağbet toplamıştı.

Yandaş ve yalaka gazeteci Atılgan Bayar: “Erdoğan halife-i ruyi zemindir!” yani “bütün yeryüzünün kutsal ve onursal halifesi ve reisidir!” şeklinde riyakâr ve asılsız iltifatlar yağdırmış, ama takdir toplamıştı.

Âlimlik taslayan bir sahtekâr, “Erdoğan’a oy vermek farzı ayındır!” fetvasını yayınlamış, maalesef yandaş Hoca takımı ve Diyanet ve din adamları bu fesatçılığı yanıtız bırakmışlardı.

Oysa hakikat nâmına, İslam ve insanlık onuruna, Allah’ın huzurunda ve sizlerin karşısında ilan ediyoruz:

• AKP, faizci ve ribacıdır. Ve Bakara Suresi 279. ayetine göre bu iktidar Allah’a ve Peygambere savaş açmıştır.

• AKP, Maide 90. ayetinde şeytan icraatı sayılan şekilde “kumarcıdır”. Loto, Toto, Milli Piyango, Kazı Kazan, At Yarışı, İt Yarışı bunların gelir kaynağıdır.

• **AKP; zınyayı ceza almaktan çıkarmış, bunların döneminde ahlâki ve ailevi tahribat tavan yapmıştır.**

• **AKP, Haçlı ve ahlâksız AB'nin kapıcısı gibi davranmakta, onların talimatlarıyla kanun ve kurallar çıkarıp durmaktadır.**

• **AKP, zalim ve Siyonist İsrail'le *Normalleşme Anlaşması* imzalayacak kadar kahramandır!..**

Kur'an-ı Kerim'e, Hadis-i Şeriflere ve insanlık tarihine bakarak uyarıyor ve bunların aslına dönmelerini umuyoruz. Aksi halde bu din istismarcısı, bu Millî Görüş kaçkını AKP iktidarının başına, bugüne kadar hiç duyulmamış ve hiç yaşanmamış bir belâ dokunacak, herkes bunların iç yüzünü anlayacak, ama iş işten geçmiş olacaktır. Ne yani; Faizi CHP yürütse günah, AKP yürütse mubah mı olmaktadır? Kumarı CHP oynatsa ayıp, AKP oynatsa sevap mı olmaktadır? Fuhuş azgınlığını CHP körüklese haram, AKP körüklese helâl mi sayılmaktadır? Bu nasıl marazlı bir mantıktı?

Sn. Hayrettin Karaman ve diğer yandaş ilahiyatçılar: "*mutlak doğrulara*" dayanılarak ve "*kesin yanlışlardan*" sakınarak; Adil, Asil ve Asri bir Düzen hazırlayıp, geçiş süreci özel şartlarını da ayarlayıp bu iktidara sunmak için ne günü bekliyorlardı?

Doğru ve yanlışların tespitinde ise şu değer ölçüleri esas alınmalıdır:

1- Akliselimin gerekleri, 2- Müspet ilmin verileri, 3- Vicdani kanaat neticeleri, 4- Tarihin tecrübe ve birikimleri, 5- Evrensel Hukuk kaideleri, 6- İlahi dinlerin ve Kur'an-ı Kerim'in öğretileri. İşte bu altı değer ölçüsünün, ittifakla "Hayırlı ve Yararlı" gördüğü şeyler "Doğru"

yine bunların ittifakla

"Kötü ve Zararlı"

gördüğü şeyler de

"Yanlış"

olarak temel alınmalıdır.

"Değişmeyen doğru"

**ları ve adaleti esas alan düşünce ve düzenler
HAK**

**'
"Devamlı yanlışlar"**

**üzerine kurulan, haksızlık ve ahlâksızlığa yol açan düşünce ve düzenler ise
BÂTİL
sayılmalıdır.**

Hazırlanacak bu Adil ve Asil Düzen:

a) Özellikle Hakkı üstün tutan bir düzen olmalıdır. Farklı köken ve kültürden herkesin hakkını korumalıdır.

b) Temel hürriyetleri esas alan bir düzen olmalıdır. Baskıcı, bunaltıcı, dayatmacı tavırlardan uzak durmalıdır.

c) Genel huzuru ve güvenliği sağlayan bir düzen olmalıdır.

Çünkü; "3K" formülüyle:

A- Hem kafayı, B- Hem kalbi, C- Hem de karnı doyuran bir sisteme ihtiyacımız vardır.

Bu arada, farklı köken ve kültürden, ama herkesin hayrına ve huzuruna yarayan, çağdaş bilimin verileriyle ve evrensel hukuk prensipleriyle de uyuşan "*gerçeklere ve güzelliklere*", sadece, bunlar "din"d en kaynaklanıyor diye karşı çıkanların; asla olumlu ve onurlu bir tavır sergilemedikleri, demokrasi ve laikliği özümsemedikleri ve içlerine sindiremedikleri de acı bir gerçek olarak karşımızdadır.

Dinsiz bir devlet, güçlü kuvvetli bir DELİ gibidir; Devletsiz Din ise felçli bir DÂHİ yerindedir!

I- “İlim”de tartışma ve ispat etme esastır. Akıl ve mantık öne çıkacaktır.

II- “Din”de ise ikna ve inandırma vardır. Zorlama ve münakaşa yasaktır.

III- “Düzen”de ise müeyyide (yaptırım) ve icap ederse zorlama kaçınılmazdır. Bu yaptırım gücü ise ancak DEVLET sayesinde mümkün olacaktır.

İslam ise hem "Din"dir. Hem "Adil bir Düzen'in temel esaslarını içermekte"dir. Hem de "İlim"

dir... Öyle ise her bir kısmı için, ayrı bir metot ve mantığın bulunması tabiidir.

Bu ilmî ve İslamî gerçekler ortada dururken, kurulacak Adil bir Düzen'in

"bütün vatandaşları, Müslüman olmaya zorlayacağı, Müslüman olmayanlara hayat hakkı tanımayacağı ve herkesi namaz, oruç gibi ibadetlere mecbur tutacağı"

gibi yanlış ve yanıltıcı iddia ve isnatlar, kafaları karıştırmaya yöneliktir. Oysa demokrasi ve laiklik adına hiçbir sistemin veremediği temel insan hak ve hürriyetlerini, Adil Düzen gerçekleştirecektir. İmani ve ahlâki değerleri yerleştirmek dâhil, her şeyi kanun zoruyla ve devlet baskısıyla yapacaklarını sanan ve savunan Müslümanların; bu yanlış tutum ve tavırları da halkın ürkütülmesinde maalesef önemli ve olumsuz bir etkendir.

Doğru ve olumlu bir "Laiklik" de, hem toplumun huzuruna hem de İslam'a uygun bir kavramdır.

Erbakan Hoca'nın: *"Gelin anayasamıza, Laikliğin tanımını ve Türkçe karşılığını yazalım!"* teklifi nedense hep duymazlıktan gelinmiştir. Çünkü kötü niyetli ve bozuk tiyenetli bir kesim, İslam düşmanlığı yapabilmek için, laikliğin hep böyle muğlak kalmasını istemişlerdir.

Oysa Laiklik: Din hizmetleriyle devlet işlerinin birbirinden ayrılması ise, yerindedir.

Laiklik: Farklı din ve mezhep mensuplarına, devletin ve adaletin aynı mesafede kalması ise, güzeldir.

Laiklik: Değişik din ve düşünceye sahip kesimlerin, birlikte hoşgörü ve barış içerisinde yaşama şartlarının hazırlanması ise, tabii ki gereklidir.

Laiklik: Devletin ve düzenin, belli bir inancın veya din adamları sınıfının güdümüne bırakılmaması; toplumun bütün kesimlerinin, belde, ilçe ve il gibi yakın çevrede doğrudan, ama yurt genelinde ise dolaylı biçimde yönetime katılımın sağlanması ise, elbette isabetlidir.

Laiklik: Herhangi bir dine veya dinsizliğe mensup olmanın, devlet ve hukuk önünde; ne özel bir imtiyaz ve hürmet, ne de kasıtlı bir mağduriyet ve mahrumiyet nedeni sayılmaması ise, herhalde sahiplenmelidir.

Ancak; Laiklik: Bir ülkenin anayasaları yapılırken ve diğer gerekli kanun ve kurumları hazırlanırken, toplumu oluşturan unsurların ve hele kahir çoğunluğun *“dini, manevi değerlerini, gelenek ve göreneklerini, örf ve âdetlerini hiç hesaba katmama, esas almama”*

şeklinde ifade edilmek isteniyorsa, bu hem imkânsızdır hem haksızlıktır hem de yararsızdır! İşte Atatürk de bu nedenle Diyanet Teşkilatını kurmuşlar, herkes okuyup anlasın ve gereğini bilerek yaşasın diye Kur'an'ın ve Hadis kitaplarının tercümesini yaptırmışlardır. Üstelik laikliğin dinsizlik şeklinde dayatılması, doğal ve sosyal kanunlara da aykırıdır. Ve zaten laikliğin böyle anlaşılıp uygulandığı tek bir ülke dahi yoktur. Çünkü halkın kimliğini, kültürünü ve hayat tarzını şekillendiren en önemli etken olan “Dini” dışlayarak hazırlanmış ve halka onaylatılmış despotik düzenler dışında, tek bir demokratik örnek bulunamayacaktır.

Ve bu açıdan bakıldığında, bazılarınca hâlihazır anayasamızdaki Diyanet Teşkilatı Kurumu, kanunları ve uygulaması bile laikliğe aykırı sayılmaktadır. Ve bunlara göre *“devletin temel nizamını kısmen de olsa dini temellere dayandırma”* suçlamasının muhatabı konumundadır!? Halbuki; hukuk, halk içindir. Halkın inancını ve manevi ihtiyacını hesaba katmayan ve özellikle “İslam” kokusu aldığı her şeye düşman tavrı takınan bir anlayış ve yaklaşım laiklik değil, ladinliktir (Dinsizliktir) ve laubaliliktir.

Ve hele Hayrettin Karaman'ın:

“Bundan önceki birçok iktidar döneminde İslami kesimin ayaklarında maddi ve manevi hareketlerini engelleyen bağlar, bukağılar, prangalar vardı. Bu iktidar bunları teker teker çözdü, şimdi iyi Müslümanlar olabilmek için maddi ve manevi neye ihtiyacımız var ise mevcuttur. İnsanların kendi aralarında anlaşarak -ceza alanı hariç- birçok alanda ve ilişkide şeriat kurallarını uygulamalarına da engel yoktur. Değişim için en önemli araç eğitim ve öğretim ise -ki, bence de öyledir- çocukların okul çağı öncesine ait okullardan üniversiteye kadar her kademedede okul açmak, mevcut okullar içinden de amaca uygun olanlarını seçmek mümkündür.” ifadeleri ise; iktidara yaranmak için, Yaratanın rızasını unutanların vicdanen nasıl yamulduklarını gösteren bir ibret vesikasıdır.

Sn. Karaman:

“

Arzu edenler kendi aralarında uzlaşıp, bazı Şeriat kanunlarını uygulayabilir” şeklindeki fasit fetvasıyla; toplumda nasıl bir fitne-fesat ve kargaşa kapısını araladığının... Birtakım fırsatçı kesimlerin istismar ve suistimaline yol açtığı farkında mıdır?

“Bu iktidar iyi Müslüman olmak ve İslam'ı yaşamak için her türlü imkânı hazırlamış ve bütün engelleri kaldırmışmış... Ve artık inanan insanlar kendi aralarında anlaşıp uzlaşıp birçok alanda şeriat kurallarını kolaylıkla uygulayacaklarmış... Sadece İslam'ın ceza hukuku bunun dışındaymış!?”

Bir zamanlar Süleyman Demirel de buna benzer şeyler buyurmuşlardı... Demek ki, her şey dönüp dolaşıp aslına rücu edip durmaktaydı!

Oysa Sn. Hayrettin Karaman'ın bu talihsiz ve temelsiz beyanlarından cesaret alan bazı ilahiyatçılar, iyice zıvanadan çıkıp, “İslam'ın bir Devlet talebi ve hedefi olmadığını” söyleyecek kadar sapıtmışlardır!

Oysa İslam'ın kâmil olarak yaşanması ve insanımızın huzura kavuşması amacına ulaşılması için işbirlikçi değil, iş bilir ve izzetli iktidarlara ihtiyaç vardır!

Düşüncesi ve ideolojisi ne olursa olsun, vicdan ehli bir bilim adamının; İslam'ın devlet ve hükümet konusundaki emir ve hükümlerini objektif olarak araştırması, her şeyden önce bilimsellik gereği ve görevidir. Bu itibarla, *“Acaba İslam'ın özünde ve yapılmasını istediği şeylerde; ona inananların, Kur'an'ın esaslarına göre bir devlet kurmalarını gerektiren hükümler var mıdır?”* diye bir soru ile

başlaması gerekmektedir. Bu araştırmacı ister Müslüman olsun ister gayrimüslim; ister İslam'ın bir devlet kurmasını istesin veya istemesin, cevabı hiç değişmeyecek olan bir sualdir. Bu soruya karşı, insanın aklına hemen şöyle bir cevap gelebilir. Müslümanlar İslam'ın zuhurundan itibaren zaten bir devlet kuragelmışlerdir. Onlar farklı köken ve kültürlerden oluşan bir milleti tamamen içine alabilecek kapasitede bir topluluk oluşturmuşlardır. Sonra bu topluluk birden fazla ülkeyi içine alacak bir kapasiteye erişmiştir. Bu durumda, diğer herhangi bir topluluk gibi onların da bir devlet kurmaları zaruri hale gelmiştir. Bir insan topluluğu olmaları sıfatıyla, kurmuş oldukları devlet Müslümanların devletiydi ve bu devletin siyasi ve idari bir teşkilatının olması elbette elzemdi. Artık bugün, bütün Müslümanların aynı merkezden yönetilen tek bir devlet kurmaları da gerekli değildir;

İslam Birleşmiş Milletler Teşkilatı, İslam Ortak Pazarı, İslam Savunma Paketi, İslam Dinari ve İslam Ülkeleri Bilimsel ve Teknolojik İrtibatları

gibi evrensel kurum ve kurallar çerçevesinde ve ümmet bilinciyle hareket etmeleri ve sadece Müslümanların değil, tüm insanlığın huzur ve refahını sağlayacak bir BARIŞ ve BEREKET medeniyetini oluşturmaları beklenmektedir. Bu nedenle; Kur'an ve Sünnetteki nassların delaletleriyle, İslam'ın bu iki kaynaktaki hükümlerinin tetkik edilmesi ve bunların bir devlet ve hükümet kurmayı gerektirip gerektirmediğinin belirlenmesi oldukça önemlidir ve zaruridir.

A- 1- Kur'an-ı Kerim; kendisini kabul edip uygulanması için çalışacak bir devlet ve hükümet kurulmadan yaşanması mümkün olmayan hükümler içermektedir. Mesela; katile ölüm cezasının tatbiki,[1] her türlü hırsızlığın (vurgun ve soygunların) önlenmesi, caydırıcı cezalar verilmesi[2] yeryüzünde fesatlık çıkarmaya yeltenenlerin[3] -yani adil devletin ve toplum düzeninin güvenliğini ihlal edenlerin- def edilmesi ve benzerleri gibi, bir devlet ve hükümet olmadan tatbiki mümkün olmayan hadlerle ilgili hükümler böyledir. O halde içinde ölüm kararı (idam), hapse koyma, celd (zina edenlere tatbik edilen utandırıcı ve uslandırıcı ceza) ve benzerleri gibi İlahi kanunları esas alıp uygulayabilecek yetkili hükümeti gerektiren bu hükümler, bir mahkeme kararı ve tabii arkasında bir iktidarı olmadan fertlere nasıl bırakılabilir?

2- Aynı şekilde Kur'an; akrabalar arasında verilmesi gereken nafaka, miras ve bunların dağılımı, zekât ve harcama yolları ile ilgili mali hükümler ihtiva etmektedir. Üzerlerinde bulunan yükümlülükten kaçınanları; bu hakları vermeye zorlayacak bir otorite olmadan, bu hükümlerin yerine getirilmesi mümkün değildir. Hatta, zekât verilecek yerlerden birisi de zekât işlerinde çalışan bütün memur kesimidir (*el-âmiline aleyhâ*). Bunlar zekât toplayan ve dağıtımını üzerlerine alan ve devletin diğer hizmetlerinde çalışan kimselerdir.

İslam ıstılahındaki “âmil” bugünkü ıstılahımızda “memur” demektir. Bütün bunların, bu mali esasları kendisine temel olarak alan ve bunların tatbiki ve yerine getirilmesi için çalışan bir devlet düzeni olmadan varlığı düşünülemez.

3- Ayrıca Kur'an; *Allah'ın sözünün en üstün olması*, yani O'nun adalet kanunlarının hâkim olması, dinin korunması, Müslümanların vatanlarına, varlıklarına ve devletin bağımsızlığına yönelen tecavüzlere karşı milli savunma yapılması, zayıf ve güçsüz bırakılan erkek ve kadınlardan oluşan mazlum ve mağdurların korunması için Bakara, Nisa, Enfal, Tevbe surelerinde ve diğer surelerde

“Allah yolunda cihada”

davet eden pek çok ayet-i kerime ihtiva etmekte ve ganimetlerin taksimi, esirlerin mübadelesi ve benzeri gibi askeri diplomasi konusunda da hükümler içermektedir. Bu hükümlerin devletsiz ve otoritesiz olarak Müslümanlara ayrı ayrı, fert olarak hitap ettiğini düşünmek cehalettir. Aksine bu bir siyasi teşkilat ve bir nizam gerektirmektedir. Bir nizam içeren, Müslümanların ve başka bütün vatandaşların huzur ve emniyetini amaçlayarak, bu hükümleri yürürlüğe koyan, harp tehlikesine karşı halkı uyaran, gerekli savunma tedbirlerini alan ve bunları uygulayan, gerekli anlaşmaları imzalayan, ganimetleri ve üretilen nimetleri adil dağıtan bir Devlet Düzeni olmadan, bu hükümlerin tatbiki mümkün değildir.

Aynı şekilde Kur'an; Yüce Allah'ın şu ayetinde emrettiği gibi, devlet yetkililerinin görevleri ile ilgili hükümler ve direktifler ihtiva etmektedir: *“Allah, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor.”*[4]

Sahabeler bu ayet-i kerimenin devlet yetkilileri ve yöneticileri hakkında nazil olduğu görüşündedirler. Sahabe ve Tabiin devrine yakın bir zamanda yaşamış ilk müfessirler de bu ayet-i kerimeyi aynı şekilde tefsir etmişlerdir.[5] Ayrıca müteakip ayet-i kerimede vatandaşların görevleri de belirtilmiştir.

“Allah'a (Kur'an'ın sarih -açık ve net- hükümlerine) itaat ediniz; Peygambere (sahih Hadislere-Sünnete) ve sizden Ulu'l-Emr (emretme yetkisine sahip) kimselere de itaat ediniz.”[6]

Ayetin sonunda, yöneticilerle halk arasında anlaşmazlık çıkması halinde başvurulacak merci zikredilmiştir: *“Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız, bir şey hususunda anlaşmazlığa düştüğünüz zaman onu(n hükmünü) Allah'a ve Resulüne arz ediniz.”*[7] Yani Kur'an ve Sünneti esas alarak akli selimle, müspet ilimle ve vicdani kanaatle karar veriniz. Ve yetkili hakem olacak Adil bir Devlet düzeni teşkil ediniz!

İşte Müslümanın, yerine getirilmesinin farz, ama terk edilmesinin ise günah olduğuna inandığı bütün bu *devletle ilgili cezai, mali ve hukuki hükümlerin* hepsinin; aklı selime, müspet bilime, vicdani kanaate, evrensel hukuk kaidelerine ve Kur'an-ı Kerim'e dayalı bir devlet ve hükümet kurulmadan uygulanması mümkün değildir. İslam'ın, mukaddes kitabı Kur'an'daki bu hükümleri, kendisine inanmayan veya onun inanç esasları ve ilkeleri üzerine kurulmayan bir sisteme bırakması düşünülemez. Aklını bozan, kendisini aldatan yahut da başkalarını kandırmaya çalışan hokkabazlardan başkası bunun aksini söyleyemez.

B- Kur'an'ın insanları inanmaya davet ettiği imani ve ahlâki esasları, kâinat, insan ve toplum hakkındaki doğru bilgiler ve belgeler olan birçok büyük hakikatleri içermektedir. O, insanın ve onu kuşatan kâinatın varlığını, kendilerine hâkim olan güçlü bir Yaraticının varlığına -ki O Allah'tır- bağlı kılmış ve kâinatı insanın hizmetine vermiştir. İnsan, Allah tarafından yeryüzünü imar etmek ve tabiatı kirletip mahvetmeden kendi yararına değerlendirmek için görevlendirilmiş ve kendisine eşyanın hakikatini kavrayacak akıl verilmiştir. Bunun için Cenab-ı Hak seçkin peygamberleri vasıtasıyla; metafizik gerçekleri kavrayabilmesi ve ideal yolu bulabilmesi, yani davranışlarında iyiyi ve kötüyü ayırt edebilmesi ve hayatını tanzim etmesi için ona yol göstermiş ve insana sorumlu olarak hesap vereceği ve karşılık göreceği başka bir hayatı (sonsuz ahireti) yarattığını bildirmiştir.

Bu Hak Din; insanın Allah'a severek ve isteyerek boyun eğişini ifade etmek için beraberinde birtakım ibadetler, direktifler, ahlâki davranış prensipleri ve sosyal, siyasal hayatın tanzimi için yasal hükümleri getirmiştir. Bu psikolojik, ahlâki, hukuki, siyasi ve iktisadi kurumlar ve kurallar içerisinde, insan ve toplum hayatı bütün yönleri ile gelişip güzelleşecektir. Allah'ın kendilerine yüklediği emaneti yerine getirmeleri ve bu kâinatın imarı konusundaki İlahi halifelik vazifesini yerine getirmeleri için de, bütün insanlık cemiyetinin fertlerini birbirleriyle yardımlaşmaya yöneltir. Böyle kapsamlı ve kucaklayıcı bir düşüncenin fonksiyonunu yerine getirebilmesi, kendisini muhaliflerine ve yürüyüşünü engellemek isteyenlere karşı koruyabilmesi; topluma hayat ve huzur sahasını açacak ve koruyacak bir devlet, hükümet ve siyasi teşkilat otoritesi olmadan gerçekleşmesi mümkün değildir.

C- Hz. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)in sözlerinde ve Sünnetinde de hükümetin ve devletin, İslam'ın talimat ve tatbikatının bir parçası olduğunu gösteren açık ifadeler görülmektedir. Hatta bu Hadis-i Şerifler, devlet sisteminin şekillenmesinde gerekli olan yeni mefhumları karşılayan yeni terimler (orijinal kurum ve kavramlar) ihtiva etmektedir.

Şöyle ki: Hz. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem); *“Bir yerde bulunan üç kişinin (dahi), içlerinden birini kendilerine başkan seçmeden (yaşaması) helâl değildir”*[8] hadisi ile toplumun teşkilatlanmasının zaruri olduğunu ifade etmişlerdir. Rivayet edilen başka bir hadiste ise

“Üç kişi yolculuğa çıktığı zaman, içlerinden birini kendilerine başkan seçsinler”[9] denilmektedir. İmam İbni Teymiye bu hadisten şu sonucu çıkararak şöyle demiştir: *“Hz. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) yolculuk esnasında meydana gelen en küçük bir topluluğa bile içlerinden birini başkan seçmelerini emretmekle, diğer topluluklarda da aynı şekilde yapılmasının gereğine işaret etmişlerdir. Buna göre Başkan seçmek ve adil bir devlet düzeni teşkil etmek, insanı Allah’a yaklaştıran ve ihmâl edilmesi ise ağır günah sayılan dini bir vazifedir.”*[10]

Ayrıca Devlet Başkanını ifade etmek için “İmam” kelimesinin kullanıldığı hadisler rivayet edilmiştir. Hz. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)in: *“İnsanları yönetmekle görevli İmam (Devlet Başkanı), yönettiği kimselerden sorumludur”*[11] sözleri bunlardan birisidir. Adil İmam, yani Adil Devlet Başkanı hakkında pek çok hadis rivayet edilmiştir. Mesela:

“Yedi sınıf insan vardır ki, hiçbir himayenin bulunmadığı kıyamet gününde Allah onları kendi himayesine alıverecektir. Ve bunlardan birisi de Adil Devlet Yöneticileridir.” Ve: *“Üç sınıf insan vardır ki, onların duası ret olunmaz. Onlardan birisi Adil İmam (Devlet Reisidir)”* Ve: *“Adil bir Devlet Yöneticilerinin bir gün adaletle hükmetmesi, altmış sene (nafile) ibadet etmekten daha iyidir”* hadisi bunlara örnektir.

Hatta bunların da ötesinde Hz. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem); *“Boynunda (adil bir devlet düzeni kurmaya ve ülkedeki tüm insanların haklarını korumaya yönelik sorumluluk yüklenmek üzere) biat bağı olmadan ölen kimse, cahiliyyet ölümü ile ölmüş olur”*

buyurarak Müslümanın adil bir devlet düzenine mensup olmasının gerekli olduğunu açıkça bildirmiş ve bunu akd ve biatle ifade etmişlerdir. Bu hadis başka eserlerde ise *“İmamı (Devlet Başkanı) olmayan kimse”*

şeklinde rivayet edilmiştir. Yine:

“Kim itaatten çıkar ve cemaatten ayrılırsa, cahiliyye devrinde ölmüş gibidir”[12]

şeklinde tehdit hadisleri görülmektedir. Yine:

“Kim Devlet Başkanına itaatten elini çekerse, kıyamet günü (Allah'ın huzuruna) hiçbir delili olmadan gelir”[13]

diye ikaz etmişlerdir.

Bu anlamda pek çok Hadis-i Şerif nakledilmiştir, hepsi de “biat”ın (Yani Adil bir Devlet düzenine bağlılığın) zaruretine dairdir. Zaten “Biat”ın esası ise adil, asil ve demokratik bir devlet düzenine intisap etmektir. Aynı şekilde, Allah’ın emrine aykırı olmayan konularda Devlet Yöneticilerine ve hukuki mecburiyetlere itaat etmenin zaruretine dair hadisler bildirilmiştir. Ayrıca İmamet (Emirlik, Devlet, Devlet Yöneticiliği) konusunda pek çok hadis rivayet edilmiştir. Bunlar devlet görevleri, hükümet ve hakimlik ile ilgilidir.

D- Hz. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)in işleri de sözleri gibi İslam’ın temel kaynaklarından birisidir. Bunlar O’nun Fiili Sünneti ve ameli tatbikidir. O, fiilen bir devlet düzeni kurup sistemleştirmiş ve Peygamberlik sıfatına ilaveten kendi zamanındaki Müslümanların İmamı, onların Emiri, komutanı ve Devlet Başkanı görevini üstlenmiştir. O, valileri ve hâkimleri tayin etmiş, ordu komutanlarına sancak vermiş, orduları cepheye göndermiş, zekâtı (vergileri) ve ganimetleri toplayıp, onların verileceği yerlere taksim etmiştir. Ayrıca, hadleri (suç işleyenlere verilecek hukuki cezaları) tatbik etmiş, yabancı devletlerle anlaşmalar gerçekleştirmiş, Devlet Başkanlarına ve Krallara elçiler ve heyetler göndermiştir. İşte bu işlerin hepsi devlet ve hükümet işleridir. Eğer İslam devletten ayrı olsaydı, o zaman İslam Peygamberi bunlara girişmezdi ve yapılmasını da caiz görmezdi. Veya en azından bu işleri yapmayı başkalarına bırakıverirdi. Hz. Peygamberimizden sonra Hz. Ebubekir halife olarak isimlendirilmiştir. Her meşru İmam (Devlet Başkanı) aynı şekilde isimlendirilir. Çünkü onlar, Hz. Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)in peygamberlik vasfının değil, sadece “Devlet Başkanlığı” sıfatının halifeleri (takipçileri)dir. Çünkü O (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) peygamberlerin Hatemidir, artık O’ndan sonra yeni bir peygamber gelmeyecektir. Bu itibarla Hz. Ebubekir’in ve ardından gelenlerin halifeliği, Müslümanların rehberi, onların Emiri ve Devlet Reisi olması nedeniyledir.

[1] Maide Suresi: 32

[2] Maide Suresi: 38

[3] Maide Suresi: 33

[4] Nisa Suresi: 58

[5] Bkz. Taberi Tefsiri, C.8, s. 490

[6] Nisa Suresi: 59

[7] Nisa Suresi: 59

[8] Bu hadisi İmam Ahmed, Müsned isimli hadis kitabında rivayet etmiştir.

[9] Bu hadisi Ebu Davud rivayet etmiştir.

[10] İbni Teymiye, Es-Siyasetu'sh -Şer'iyye Ara

[11] Buhari ve Müslim

[12] Bu hadisleri Müslim rivayet etmiştir. Hadis kitaplarına ve Zeydiyye Fıkhına ait "Er-Ravdu'n-Nadir" isimli kitabın imamet bahsindeki hadislere bakınız. Şevkani Neylu'l-Evtar, C.9

[13] Bir önceki dipnota bakınız.